

Regjeringens Ven eller Regjeringens Fjende; vi have her en Folkerepresentation, og efter vort hele Folks Charakter søger den i de enkelte Sager at træffe det Rette og Sande og at arbejde sammen med de Mænd, der til enhver Tid af Hs. Majestæt ere kaldede til at sidde ved Roret, for at see at faae det Bedste og Nyttigste ud af enhver Sag; det troer jeg er Rigsdagens Opfattelse af Forholdet, og det er ogsaa min Opfattelse. Det kan gjerne være, at det kan have sine Fordele og give Regjeringen en større Kraft, naar man har en bestemt uddannet Majoritet, der følger den — der har endnu ikke her i Landet været nogen Regjering, man i den Forstand har kunnet kalde parlamentarisk — men vor jævne Fremgangsmaade har ogsaa sine Fordele med Hensyn til Sagens Behandling. Jeg troer, at det, at enhver Sag behandles for sig, og at man undersøger den efter sit bedste Lykke og Skjønnende, dog maaskee er nok saa gavnligt for Landet og for Lovgivningsværkets Fremme, som nogen anden Fremgangsmaade. — Iøvrigt skal jeg villig indrømme, at der er noget Skævt i denne Sag, idet Udgangspunktet for dette Lovforslag ganske rigtigt er en af Krigsministeren nedsat Commission, og det er dette Udgangspunkt, man nu ikke kan glemme. Jeg har søgt at udslette Erindringen derom ved i Titelen istedetfor Kjøbenhavns Befæstning at sætte Medslæggelsen af Boldene, for derved at betegne, at Sagen har skiftet Standpunkt ved at komme ind under Indenrigsministeriet; men iøvrigt skal jeg, hvis man vil bearbejde Loven, ogsaa være villig til at give den en mere communal Form, idet man jo f. Ex. kunde bestemme, at naar Kjøbenhavns Communalbestyrelse saae sig istand til af det mellem Søerne og Bolden liggende Belte at danne et med Kjøbenhavn sammenhængende Dvarteer, da skulde Kommunen være berettiget til at expropriere osv. Jeg skulde aldeles ikke have Noget imod, om Loven fik en saadan Form, thi derved vilde den, fra Indenrigsministeriets Standpunkt betragtet, netop meget mere faae sin rette Charakter, og det vilde da berøve paa en Forhandling mellem Communalbestyrelsen og Krigsministeriet, hvorvidt der kunde træffes et saadant Arrangement. Imidlertid er det jo i det Hele taget besværligt,

naar et Lovforslag engang foreligger i en vis bestemt Stikfelse, saaledes at omstøbe det, at det nye Standpunkt, hvorfra man betragter Loven, kommer til at udøve sin bestemte Indflydelse paa Affattelsen af de forskjellige Paragrapher; men der vil fra min Side aldeles ikke være Noget til Hinder for at gaae ind paa en saadan Samarbejdelse af den. I Anledning af Spørgsmaalet om den Erstatning, der skal gives Eierne af disse Grunde, skal jeg tillade mig et Spørgsmaal. Dersom man nu beslutter sig til at gaae ind paa Loven om den helsingørste Jernbane, en Lov, som vi vel snart kunne vente atter vil komme til Behandling, og man ved denne Lov blev enig om, for at tilbeibringe en Forbindelse mellem den Kjøbenhavn-Korsørste Jernbane og Kjøbenhavns Havn eller Rhed, at lægge Banen netop paa det Terrain, der ligger mellem Bolden og Søerne, efter hvilke Regler vilde man da, at Expropriationen skulde gaae for sig? Vilde man da virkelig have, at de Eiere, der aldeles ikke kunne bygge paa deres Jorder, men kun kunne anvende dem til Aspargesbede, skulde have Erstatning for dem som for Byggegrunde, eller vilde ikke de, der skulde foretage Expropriationen, ligefrem bestemme Værdien af Grundene med det Servitut, der hviler paa dem? Man vil altsaa see, at man, naar man seer bort fra alle de Side-spørgsmaal, der ere komne ind under Betragtningen, og simpelthen holder sig til Sagen, maa komme til de samme Bestemmelser, som indeholdes i Loven (Tscherning ryster paa Hovedet) ja hvormeget den ærede Rigsdagsmand end ryster paa Hovedet, saa er det dog Tilfældet. Hvis den ærede Rigsdagsmand skulde være med i en Taxationscommission i Anledning af Expropriation til en Jernbane, som af mig nævnt, saa vilde han ikke betragte det som Byggegrund, der kun kunde bruges til Have- eller Tømmerplads; han vilde kun vurdere det efter den Værdi, det har; — men det forekommer mig ikke i den Henseende at gjøre Noget til Sagen, enten man vil anvende Grundene til at skaffe Landets Hovedstad Velighed til paa en fornustig Maade at udvide sig ved at bygge et nyt Dvarteer, eller man vil bruge dem til at tilbeibringe en Forbindelse mellem den Kjøbenhavn-Korsørste Jernbane og Kjø-